

בֵּית אָבָא מְשִׁפְחַת מְלוֹל-דִימוֹנוֹה

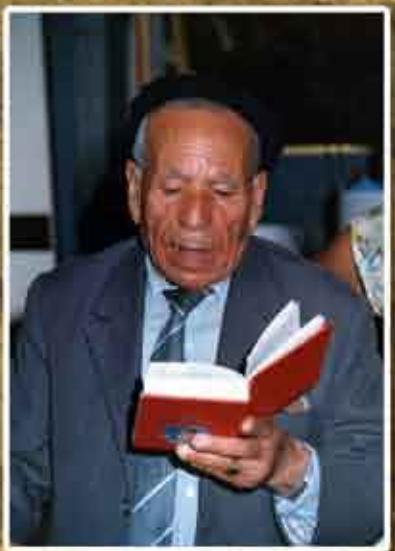

סבא דוד
בעירותנו

סבא דוד מלול ז"ל
1914-1999

סבתא עליזה מלול
1936

אבא, אלמוג וסבה

אלמוג, סבה, אמא

בית אבא-מפת נזודים מרוקו-צפת-ישראל

מרוקו

מיקומה הגיאוגרפי של מרוקו: מרוקו היא אחת מארצאות האטלס. מרוקו שוכנת במערב אפריקה והיא קרובה לאירופה מכיל ארצות אפריקה. שטחה כ-700,000 קמ"ר. מצפון וממערב מקיפים אותה האוקיינוס האטלנטי והים התיכון. מדרום גובלת עם סחרה הספרדית ומזרחה עם אלג'יריה.

עיר הבירה של מרוקו היא: רבט. רבט היא אחת הערים הגדולות של מרוקו. במרוקו עיר נוספת ולה חשיבות כלכלית, והוא הגדולה שבעיר מרוקו-קזבלנקה.

מרוקו: רקע היסטורי: מרוקו הייתה מהארצות הקטנות באימפריה הרומאית ונקראה בשם מורטינה. במחצית השנייה של המאה השביעית, נכבהה ע"י הערבים. במשך תקופה ארוכה התקיימו במרוקו הרבה ממלכות קטנות ובראשן שושלות של שליטים מקומיים. הם היו בקשר מסחר עם אחת מדינות אירופה. בשנת 1904 הפכה מרוקו לארץ חסוטה בידי הצרפתים.

דגל מרוקו

מיד לאחר מלחמת העולם הראשונה החלה מרוקו לפעול להחדרת עצמאותה בחזרה, אך צרפת השולטה על חלק אחד של מרוקו וספרד על החלק השני, ובסיום החליטו להתאחד.

בשנת 1956, הוכתר מוחמד בן יוסוף לממלך החמישי ועלה לשלטונו בנו, המלך חסן.

השפה המדוברת: השפה המדוברת במרוקו, לרוב, היא ערבית-מרוקאית. שפות נוספות: צרפתית וספרדית.

הקהילה היהודית במרוקו: ישובים כמו במרוקו עד לפני הפליגת הרכבת הרכומית. כשהתפשטה הנצרות באפריקה הצפונית, סבלו היהודים סבל רב מידי הנוצרים, אולם במאה השביעית קיבלו רבים משבטי הברברים את דת ישראל ומהם הגיעו מלכות חזקות. כשהתחיל השלטון העברי במרוקו לא נרדפו היהודים ע"י מושלי הארץ החדשים.

במחצית המאה השთים-עשרה, שבטי ההרים הכאים, רצו להשמיד את כל הכהנים בדת האיסלם.

היהודים נכלאו בתוך רביעים קטנים, שהיו כמו גטו, ועוד היכבוש הצרפתי היה אסור עליהם להתגורר מחוץ לתהומות הרכבעים.

בצאתם מהרכבעים, היה עליהם לבוש בגדים שחורים, לחוץ געליהם ולהרכין את ראשם. אסור היה להם לקיים מצוות והם נצטו להחליף מטבחותיהם במדויפם. בתקופה זו היה במרוקו כ-4,000 יהודים, אך רובם עזבו לארצות אחרות כמו: ישראל, צרפת וקנדה.

בֵּית אָבָא מִמְרוֹקָן לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל

סבא דוד

סבא דוד נולד במרוקו בשנת 1914 בעיר קטנה בשם נטיפה שבמרוקו. הוא גידל בעיר זו עד שעלה לארץ בשנת 1956. סבא למד במרוקו בחדר וכך למד את השפה העברית ולמד קרוא וכתוב. סבא דבר עברית ומרוקאית. סבא עבד במפעל ים המלח כבר בשנים הראשונות להקמת המפעל, ועד צאתו לגלגולות. לסבא היה אח אחד ו-4 אחיות, כולן יחד עם הוריו, השתכנו בדימונה. היום מותה ממשפחתו רק אחות אחת שגרה בדימונה. סבא נפטר בתאריך 12.12.1999 בשיבה טובה, בגיל 85 לפני 13 שנים. מותו גרם עצב רב לכל בני המשפחה, ובשל כך, שנה שלמה לא-חגגו בבית אב' שמחות וגם לא השתתפו בשמחות, עד סיוםה של שנת האבל הראשונה.

סבתא עליזה

סבתא עליזה נולדה בשנת 1936 בעיר טמייה שבמרוקו. סבתא לא למדה במרוקו ועד היום אינה יודעת קרוא וכתוב. סבתא מדברת עברית, צרפתית ומרוקאית. הבית של סבתא בטמייה שבמרוקו: בית 2 קומות בלי מרפסות, מחצלות ועליהן שטיחים, לא היו ארונות, לא היה מקרר, היו קונים מצרכים לכל יום, לא היה תנור, הייתה פרינה (טבחון). כל השבוע היו מכינים פיות כmo הפיתות העיריקיות מעל סג', שעמד על מדורה ובשבת היו מכינים לכפ בפרנה. החגיגים והמנוגדים היו כמו בארץ, מאכליים שהי אוכלים היה בעיקר קוסקוס ומרקם שונים. סבתא נהגה לשחק עם חברות במחבאים, גיגואים והוא גם מכינים דגם של פרנה מחול ומים ומשחקים בהכנות אוכל.

סבא רבעה נולד במרוקו וסבתא רבעה נולדה בטמייה שבמרוקו.

מסלול העיליה של סבתא ומשפחה

העיר שבה גרו טמייה נסעו לקזבלנקה וחיו שם 12 שנים. שם גשו למקומות כמו קיבוץ ליד מרסוי שבאזורפת, שם הם היו במשך 3 חודשים כי סבתא רבעה הייתה תולה, נפטרה בצרפת ושם גם נקברה. מצרפת עלו לארץ ישראל. בתחילת הגישו למטרות חזרם בפאר שבע, שם חיו כשנה. בתקופה שהיא בצרפת שבסבתא עבדה בניקיון של בית כדי לעזרה למשפחה בפרנסת. סבתא הגיעה עם משפחתה, אבא, שני אחיהם ושתי אחיות. העיסוק הראשון של סבתא בארץ ישראל היה עבודה נטיעת שתילה מטעם הקון הקימית לישראל.

סבא דוד וסבתא עליזה הגיעו ממרוקו מטעמי ציונות, רצוי לחיות ולהקים בית בישראל.

סיפור ההיכורה של סבתא וסבא

அஹותה הבכורה של סבתא הכירה לה את סבא, ואחרי חודשיים הם הת桓תנו בדימונה באחד הבתים שכונת. הם הזמינו את השכנים, הייתה חופה וכיובד כל. בדימונה הם הקימו את משפחתם ושם נולדו אבא של' וכל תשעת אחיו ואחיותיו.

לסבא וסבתא נולדו שש בנות וארבעה בנים, היום כולן נשואים ולכלום יש ילדים. אבא של' הוא הבן הראשון שנולד אחרי 3 בנות, והশמה הייתה גזולה מאוד!

ACHI הבהיר לייד, הוא הנכד הראשון שנולד עם השם מלול ושמו השם דוד, ע"ש סבא דוד מלול ז"ל. סבתא עליזה עד היום גרה באותו בית ابن בדימונה, שם גידלה יחד עם סבא את כל ילדיהם.

אנחנו נפגשים שם עם כל בני המשפחה בשבתות, אירועים משפחתיים וחגיגות. הבית של סבתא בשבייל הוא מקום שכיף להיות בו. אני אוהב לבוא לשם, לפגוש את בני הדודים של' ולשחק איתם.

סבתא מכינה למן תמיד מאכלים שאנחנו אוהבים ותמיד מפנקת אותנו במטכונים וחתיפים.

בני משפחתו הקרובה של אב'

סתוי תמי ורמי הורים לרוחני ואופיר

סיפור מרין וסומר הורים לעמיה, איתם ואלון

חין רחל ומשה הורים לרטם, עומרין ומיכל

מלול אב' ולואיס הורים ללייד, כפוף, אלמוג ועופר

מלול איציק ז"ל ומלי הורים לשרון, אורן ואלון

סונגו אורה ושמנון הורים לאיתן, מירון, הדס ורותם

מלול מיכאל ומגי הורים לננתיאל ושנגב

לי. דבבה ודוד הורים לנעם ולירון

סבתא רבעה של'
מצד סבא דוד, בצעירותם במרוקו

סבתא רבעה של'
מצד סבא דוד, בצעירותם במרוקו

סבתא רבעה של'
מצד סבא דוד, בצעירותם במרוקו

בית אבא ראיון עם סבתא עליזה

במרוקו גרנו בכפר של יהודים ובגדאים שנקרא טמייה. היה לנו בית פשוט בלי ריצוף ובכל חשמל, נעזרנו בעששית כדי להאיר את הבית.

בלילה הינו פורסים שטיחים על רצפת הבטון וישנים – לא היו לנו מיטות, היו לנו שמייכות עבות ("עבנה"). אב הבית היה סנדיר שתיקן נעלים לתחביס העربים בעבודת יד. הבנות והנשיות היו מכינות חגורות מריקמה והיו מוכרים לפני הזמנה וכן היו מתפרנסים.

הבנות היו לומדים בבית הכנסת ולבנות לא היו לומדים, הן היו עובדות בבית בעבודות שונות כמו: לטחון חיטה באבן ריחים; הכנת שמייכות וצעיפים, הכל ורקום בעבודת יד.

בימים שישי נשאב המשפחה והבנות היו חוזרים מבית הכנסת היי עושים קידוש, אוכלים ארוחת ערב שבת משפחתיות כולם ביחד. בשבת גם היה הולכים לבית הכנסת וכשהיו חוזרים היו אוכלים חמין.

בבית לא היה גם מקרר, ולכן היו אוכלים בשיר רק בשישי ושבת, היו שוחטים פרה, מחלקים את ברהינה כמנה משפחות ומבשלים לשבת, בשבוע השבוע לא אכלו בשר.

במהלך השבוע אכלו מאכלים ללא בשר כמו קוסקוס, מרק, פיתות בתנור ועוד ...

בכפר היו יחסיט טוביים בין העربים והיהודים, היו ייחודיים שכנות טובים ללא סכסוכים. היו חילופי שחורות ומוצרבים בין התושבים: למשל העربים היו נתנים ליוצרים תאנים, חיטה, פירות ...

והיהודים היו נתנים להם עבודות ריקמה שהכינו. סבתא עליזה מספרת שכילדיהם היו משחקים מחובאים ותוספות, דבר נוסף הם היו אוהבים לשחק במשחק בו הם מכינים אוכל.

הם היו מכינים כלים קטנים מחרם, מדליקים מדורה קטנה ומבשלים אוכל על המדורה בכל הזמן שהכינו במו ידייהם. כשהסבתא עליזה הייתה בת שש עברה המשפחה לגרור בקזבלנקה, שם כל בני המשפחה עבדו מחוץ לבית.

למשל סבתא עליזה עבדה בניקיון בתים מגיל עזיר, אבא שלה והאחים הגדולים עבדו במפעל מקומי.

האחות הקטנה של סבתא היא היחידה שלמדה ועבדה בתפקידים של מלות וחילופות. כשהסבתא הייתה בת 19 עבר עזבה המשפחה את מרוקו בכונונה לעלות לארץ ישראל, הם עברו דרך צרפת שם נשארו מספר חודשים然后再ם שמאם של סבתא חלה ולא יכולו להמשיך בתנועה לארץ. בתקופה זו סבתא עליזה עבדה אצל משפחה מקומית בניקיון, לאחר שלושה חודשים נפטרה אימה של סבתא ונכברה במרס"ס שבאזור.

לאחר תקופה האבל, עלה המשפחה לארץ ישראל. עם הגעת המשפחה לישראל שיכנו אותן במערתת "חצרים" שבבאר שבע, שם עבדה סבתא באיסוף כותנה, איסוף בוטנים, איסוף תפוחי אדמה.

במשך שנותם במערתת למדו אותן את השפה העברית, אך לא לימדו אותן לקרוא ולכתוב, אלא לדבר בלבד. סבתא גרה שם עד שהתחרתנה עם סבא דוד ועברה לגור איתו בדימונה.

בשנות הנישואים הראשונות סבתא לא עבדה מחוץ לבית אלא הייתה עסוקה בהקמת משפחה. לסבא וסבתא נולדו עשרה ילדים, שש בנות וארבעה בנים, כשהסבתה הקטנה נכנסת לכיתה א', סבתא יצא לעבודה מחוץ לבית. מספר שנים עבדה בניקיון במרפאה המקומית, לאחר מכן עבדה כמנקה ומגשית תה/קפה במועדון פועל דימונה עד פרישתה לגילאון.

בר-מצווה מתן ב' ש 2010

נתנאאל, אלמוג, טעט, איתן, מתן, יair, רם, אלון, כפיר, עופר

דימונה 2005

שחר, גיל, לירון, אלמוג, עופר, נועם, מתן

רבני מרוקו

במרוקו היו הרבה מאד רבנים. הקהילה היהודית שם בחכבה הייתה דתית מסורתית, ורבים היו מילוי המשמעות גדולות עברו יהודי הקהילה. הנה שלושה סיפוריים על שלושה רבנים, מרבני מרוקו.

רבי יהודה בן עטר

הרב יהודה נולד באלוֹל התשׁטוּי, בעיר פס שבמרוקו. עד שהיה צער התמסר ללימוד תורה. כשהיה רבי יהודה בן 23, נפטר אביו יעקב בן עטר. בשלמות האב, היה על רבי יהודה לעבוד לפרגנסתו, והוא עבד כצורף. הוא התרשם כצורף מומחה ובכמונתו להודים וכן לגויים. עד היום נמצאים בין העربים, תושבי מרוקו, תכשיטים שונים, טבעות ונדים, שהכין עבורם רבי יהודה, ובעיניהם נחשבים לקמייע יקר ער. לਮורת שהוא עסוק בפרנסת משפחתו, ذכר תמיד הרוב יהודה את הפסוק: "והגית בו יומם ולילה". תמיד אמר הרוב שלימוד תורתו היא העיקר ועובדתו היא היטפל. מספרים עליו שאחרי תפילה שחורת, היה פותח חנותו, וכשהיה מרחוץ כמהות כסוף שהספיקה לו לאוֹתוֹ היום, היה סוגר החנות והולך לבית-הمدرسة, למדוד וללמוד תורה, עד השעות המאוחרות של הלילה. גם לאחר שהתמנה לאב בית הדין, המשיך רבי יהודה להתפרנס מצורפות, עפ"י הפסוק: "גיא כפיר...", ועלולים לא נהנה מכיספי ציבור.

רבי יעקבaben צור
רבי יעקב נולד עשרה שנים לפני שמחת תורה. מספרים שכשר נולד נטמא ביתן אוֹר גדור. אבי רבי ראובן, שהיה גדול בתורה ומפורסם בחסידות ופרשנות, שמח מאוד עם הולדת בנו, והוא מצוות ברית המילה שלו, כדת וכדין. עוד מגיל עשר היה רבי יעקב גדול ב תורה, ובגיל 20 התמנה לאב בית הדין. הוא דגל בעיקר בלימוד הטף.

רבי יעקב אביחמרא

רבי יעקב נולד לאביו רבי מסעוד, ונקרא יעקב על שם סבו. כשגדל לימדו אבי תורה, וכבר באירועו נגלה כשרונו הרב. רבי יעקב הקפיד למדוד תורה, עד שכמעט לא היה יוצא מבית המדרש. כשהיה בן 15 היה בקי בש"ס ובפוסוקים, ובגיל 18 החל למדוד את תורה הקבלה. אבי שהוא ראש הקהילה, הרגילו לעסוק בענייני ציבור, ובכל שאלה שהיו שואלים אותו, היה מפנה את האיש, קודם כל לבן. רבי יעקב נהג מנהגי חסידות, מיעוט בשיחה והרבה בתורה בתפילה.

ספר האמונה הטפלות

העדת המרוקאית יודעה בקשר שלה, לאמונה טפלות. הנה חלק מן האמונה הטפלות, המרוקאית

אמצעי ההגנה

להתكون לבאו של האורה.
אם ציר לטעס על סולם-יש להוציא את התינוק מהבית.
אם דילגת מעל מישחו, דילג מעליו לצד השני.
לאהוב את חמוטך ולהראות לה את האבטן, כדי שהיא תאהב אותך.
החינגה מביאה מזל טוב ומגרשת רוחות רעות.
מנוע פגיעה ברוך הנולד.
המאכלים מסמלים פרון, שפע ובריאות. מנהג האירוח הוא על מנת לשתח את האורחים במזל.
אדם שאבדו לו דברים, צריך לקשרו מטפהת ולשים בפינת הבית.
משמש לריפוי האדם ומונע מחלות שונות.
צריך להפוך מיד את הנעל.
אם נשברא מראה-לא להתבונן ברוסטים שנשארו, לזרק או לכוסות את המראה השבור.
יש להניח את הסכין על השולחן ומקבל הסכין יזכה אליו מהשולחן.
יש להימנע מישיבה בקצה השולחן.

האמונה

כאשר נפל סכין על הרצפה-סימן שיבוא אורח לא לטפס על סולם, בית שיש בו תינוק, משומש שהוא לא יגדל יותר. אסור לדלג מעל מישחו, כי קירה לו אסון והוא לא יגדל יותר. מי שמקבל מכח ברופך, חמונותיו שנוגאת אותו, לה賓ת חינה אדומה בכל פינות הבית ועל כף-יד של חתן הבר-מצויה ולזוג לפני הנישואין. שתיינוק נולד שמים בערישתו סוכריות. על שולחן המימونة שמים דג, חלב וענפי פול. אדם שאבדו לו דברים, צריך לקשרו מטפהת ולשים בפינת הבית. גידול צמח רטה מביא מזל טוב ובריאות. אסור להניח נעל הפוכה, כי זה כמו להפנות גב לאלוהים. כאשר שוברים מראה ומסתכלים עליה-יהיו שבע שנים של מזל רע ורוזקות. אסור להעביר סכין מיד ליד, כיון שהוא עלול ליצור מריבה. ישיבה בפינת השולחן, מביאה 7 שנים של רוקחות.

המיימונה

אפילו האשכנדים כבר מכירים בחג המימונה, יום של אמונה, מזל ורבה אוכל טוב !

חג המימונה הפגז במרוקו ובאזורים הצפוניים מהאות שנות במוצאי חג הפסח. שוכרים הם עדיה ונפלאותיה.

יש הסברים כי המימונה נקראה ע"ש מימון, אבי של הרמב"ם, הנערץ על היהודים מרוקו, שנפטר ביום המימונה.

אחרים מניחים כי השם נגזר מהמליה הערבית מימון, שימושו מזל. אלה אמיתיים שביליה זה השם פתוחים לכל תפילה וכל בקשה, שכן נהגו במקומות אחדים במרוקו לעסוק בשידוכים בליל המימונה, וליעד בת פלונית לבן אלמוני, בעודם רכים. למדך כי אין לילה מוצלח לדיזוג מאשר ליל המימונה.

אולט הפירוש המקובל בווא: היגי' עממי של המילה העברית "אמונה", שנשתבשה בהשפעת השפה הערבית. הכוונה: אמונה בגאות עם ישראל ובשבתו לציון. הרי נאמר: "בכיסן נגאלן ישראל ובנין עתידיים להיגאל". קר מדי פסח אנו מחדשים את אמונהנו. לפי זה, אין המימונה אלא חג לחזק האמונה בגאות ישראל.

בליל הבית עורכת שולחן עם מפה לבנה, נרות דלקים על שולחן החג, שבילים ירוקים, פולים טריים ורעננים, צלחת קמח, חלב, בעלת הבית מטבחה הוכנת ובפיו איחולי "תרבוחו ותסעדו", תצלחו ויעלה מזלכם, וכן הוא מתקבלה ע"י בעלת הבית ובני הבית-ומברך על כס הבדלה. נהגו לקרוא, במנגינה ובקול, בפרקם הראשונים של ספר משלי שלמה בן דוד. בעלת הבית מנצלת כל רגע פנאי כדי להכין בזריזות את המופליטה. מן בזק המוטגן במחבת ונראתה כמו פיתה. על המופליטה מוחכים דבר או רבות אחרות ואוכלים בתיאבון.

למחרת מוגאים לצאת עם בני המשפחה עם החברים לחיק הטבע.

כידוע, ביום חיק הטבע זה מקום מוצל קלות שבו ריח הפריחה מתמזג עם ריח המנגנון.

במשפחותנו, נהגנו לחגוג את ערבי המימונה, בבית של סבא דוד ד"ל וסבתא עליה, בדימונה.

סבתא הייתה עורכת שולחן מלא מכל טוב – פיצוחים, עוגות מרוקאיות, ריבות ומטבעים אחרים.

כל הדודים ובני הדודים היו מתאספים וחוגגים.اما ושאר הגיסות והאחיות היי לעוזרות לסייע בהכנות המופליות. גם השכנים מהשכונה של סבתא נהגו לבקר בערב זה, לאכול מופליטה ולברך "תרבוחו ותסעדו".

מאז שח שאל אבא שלו, יצאיך ד"ל נהרג, סבתא לא חוגגת יותר את המימונה בביתה. בשנים האחרונות אנחנו חוגגים את המימונה בדירותם במרוקן. באיט החברים של אח'י הגדולים, שכנים וחברים יחד אנחנו חוגגים.

מיכים מופליות בדימונה

חגיגות המימונה
משפחתי מלא
קרית-មזקן

טקס החינה

החינה היא אבקה ירקה, אשר מערבים אותה עם מים ואז היא הופכת לצמיגת.

את החינה מורחים על כפות הידיים, משאירים לפרק זמן (כחצי שעה),

שוטפים במים, ואז על כפות הידיים נשאר צבע כתום-סימן החינה.

מריחת החינה היא מנגג, שמקורה באמונה כי החינה מביאה מזל טוב ומגרשת רוחות רעות.

טקס החינה מלאה בשמחה רבה, ריקודים ושירים. עד בטקס החינה נהוג לאכול דברים מתקיים-עוגיות מרוקאיות באכטים

וטעמים מרhbיבים וריבות, הכל תוצרת ביתית.

במשפחות של אבי נהוג לעחר את טקס החינה, לפני חתונה ובמס' בת בר-המצואות.

גם הורי חגגו את טקס החינה, יומם לפני חתונתם. أما הלכה למקווה, לשם טהרה, ולאחר מכן התכנסה כל המשפחה בבית

סבא וסבתא מלול וחגגו את טקס החינה. כולם, יש-זוגות החוגגים את טקס החינה, לפני החתונה באולם, כאירוע בפני עצמו.

במיס'ות בר-מצואה במשפחותינו, נהוג לעזר טקס חינה באולם השמחות.

את חתן בר-המצואות נושאים על כפיהם או באפרילון כשהוא לבוש בגדיים מרוקאים מסורתיים. בני המשפחה, גם הם, לבושים

במייצב הבגדים המרוקאיים-צבעוניים, יחד כלם הולכים בתהלוכת ענק עם כל אורחי המסיבה, כשבידי אמו של חתן הבר-מצואה

קערת החינה, ושאר ההולכים מחזקים מגשי עוגיות וריבות.

קערת החינה, היא קערת זכוכית יפה ובתוכה עיסת החינה-מוכנה. בתוך החינה נעיצים נרות גדולים וצבעוניים-דלקים, וכן מעוטרת

החינה בסוכריות צבעוניות ובתוכן שקדים (הנקראות דרכ'ה).

את קערת החינה ניתן אריך ורק אמו של החתן, סבתא שלו, או בת משפחה קרובה, כדי שלא יפגם במשהו, המזל הטוב.

וכך מסתובבת לה התהילה הצבעונית והעליזה הדעת באולם, לרקע שירים מרוקאים והמון שמחה.

בר-מצואה של אח'ו ליעד וכפיר, הצעינו הורי חברה המתמחה בטקס חינה, אשר הביאו בגדיים מרוקאים, לנו ולאורחים, אפרילון שבו הם

ישב וכן אוהל מרוקאי גדול בו שטיחים כורסאות וכליים מרוקאים.

אחרי התהלוכה והריקודים התכנסנו כולנו באולם ונשمرנו חינה על כפות הידיים.

תמונה מטקס חינה במשפחה

טקס החינה שני ועומר חיין

טקס החינה היילה ורם חיין

טקס החינה

תמונות מטקס חינה במשפחה

טקס החינה אלון מלול

טקס החינה
מגgi ומיכאל מלול

טקס החינה
של אח' לייד

טקס החינה של אח' כפין

בֵּית אָבָא

תְּמִונֹות מִשְׁפַּחַת צִיזָּה

בֵּית אֶבְאָה

תָּמִונות מִשְׁפַּחַת צִיזָּת

מתכונים מהמטבח המרוקאי

דג מבושל

דג טונה (ניתן עוד סוגים)
לחדר את הדג לחתיות.

בוסף שמיים:
שמן (הרבה)
שומן טרי
טוסברה
פפריקה אדומת (הרבה)
מלח

חתיכות פלפל יבש אדום (סודנייה)
גרגירי חומוס שהושרו במים
פרוסות תפ"א

משrifת הדגים במים נביבתיים מכינים את הרוטב בסיר.
שמיף בסיר למטה את גרגירי החומוס ומעלי התה את הדגים.
מעל מפזרים את פרוסות תפוחי האדמה ומכויסים הכל במים.
מבשלים על אש גבואה עד הרתיחה עם מכסה סגור,
מורידים את האש וմבשלים עם מכסה צחי פתוח, עד שנגמרים המים.

מופלטה

1 ק"ג קמח
1 אבקת אפייה
חצי כפית סוכר
1 כפית מלח
3 כוסות מים
רבע עד שליש כוס שמן
30 גרם שמרם מומסים במים פורדים
(לא חובה, אפשר גם ללא שמרם)

לערוב את כל החומרים יחד, עד ליצירת בזק דבוק.
לחלק את הבזק לכדורים קטנים ולהארר כמה דקotas.
לרדד על שולחן בעדרת ידיים משומנות, כל כדור
(לטבול בכל פעם את הידיים בשמן).
הטייגון געשה במחבת עפ' מעט שמן, בשיטת הערימה.
מטגנים את המופלטה הראשונה, מצד אחד בלבד.
הופכים אותה לצדיה השני ועליו שמן מופלטה נוספת.
כך הופכים מצד לצד, ובכל פעם מוסיף מים מופלטה נוספת.
בשיטתה זו המופלטות גם נשמרות חם.

פשיטה (מחומר)

6-5 תפ"א

9 ביצים

מלח

מעט כורcum

מיץ חמץ לימון

אפשר להוסיף טוסברה

את התפ"א להרטיח ולתשן לפירה.
להוסיף את כל שאר החומרים וולרבב.

לחםם טוב טוב... שכבת שמן דקה, בסיר בעיל תחתית עבה.
לשפר את התערובת אל הסיר ולהוריד את האש.

לבשל על אש נמוכה עם מכסה, 40-30 דקות, עד שהשכבה העלונה
מתתקשה.

להכין לתנור מחומר ללא מכסה כ-20 דקות, עד שהפשיטה
תשחיממה מלמעלה.

ריבת חצילים

לבחר חצילים קטנים בעבע שעור בלבד-לא סגול!
לקלוף בעדינות את עלי החצילים.ambil לפגוע בגבעול היוצא מהם.
לחזור בצליפות את כל החצילים.
להרטיח במים עד שהחצילים משנים מעט צבעם והופכים לרכים.
לשימים לבן לא רכים מדי.
(במקרה של בישול יתר אפשר לשפוך עליהם מים קרים-זה עוזר את
תהליך הבישול)

להארר את החצילים במסנןليلת שלוש!
לסדר את החצילים בסיר ורוחב-שכבה אחת, מקסימום שכבה וחצי.
להוסיף לסיר: (על 1 ק"ג חצילים)

1 ק"ג סוכר

פרוסות לימון שלם, ללא הקיליפה

1 מילק קינמון

1 לימון שחוט (לפחות רביע כוס לימון שחוט)
לבשל עם מכסה פתוח כל הזמן, על להבה נמוכה.

לזכור: לא להוסיף מים, לא לכוסות את הסיר!
מבשלים כשעה, עד אשר מתאדים הנזלים והחצילים נשראים
במן רוטב דמוי דבש.

איציק מלול ז"ל

אחד מענפי העץ המשפחתי שלנו,
שהיה כה חשוב, מרכזי וחזק...
נגדע לפתע...והשאר אוטנו המומים וכואבים עד מאד!
בלעדיך, איציק, העץ לא יהיה יותר אותו דבר...
בלעדיך...משחו בו, יהיה חסד לעד!

ה-19.9.2006, נחרט בזיכרון המשפחתי שלנו, ביום שס"י תקופת תקופה חדשה, אחרת...

שם דבר כבר לא יהיה כפי שהוא...פרק חדש, מלא כאב וצער, התחיל במשפחה מלול.
פרק עצוב עד מאד, מהורר ואחר...ללא איציק...עם כאב אינטימי, שאלות שנותרו ללא מענה וצער עמוק ומחלחל.
שלושה ימים לפני ערב ראש השנה תשס"ג, בצהרי היום, מגיעה הודעה...איציק נהרגן

איציק, אחיו של אבא של, איןנו עוד!

איציק ז"ל שהיה טכני מעליות, נפל אל מותו האכזרי, בשעת תיקון מעלית.
כל-כך ותיק במקאו, "אחרי ומקצועי", יספר מאוחר יותר חברו לעבודה...אז איך זה קרה???

איציק, אב מסור לאילן, אורן ושרון ובעל אהוב למל, נעלם לפתע מה"י פולני, והשאר צער עמוק וחודר.
אבל גם המונ"ץ כחנותנפלאים, השאיר אחריו איציק, שהוא רק בן 43 במותו.

הזכרן המשפחתי-קולקטיבי של כולם, הוא של ענף חזק ודומיננטי בעץ המשפחתי, גזע של ממש.
תמיד היה שם בשבייל כולם, תמיד תמן, תמיד עוזר והתחשב.

מאז תלך לעולמו סבא דוד ז"ל, 7 שנים קודם לכך, מילא איציק את מקומו, נאמנה.
בכל חג, בכל שמחה משפחתיות, בתפילהות...תמיד היה קולו הרם נשמע בברוח,

ועלשו, איציק אינו עוד.

הוא הילך...ואיתו הילכו-התפוגגו כל התום והשמחה, שאפיינו כל-כך את משפחת מלול.

בר המצווה של אחוי אלמוג, חל כשלושה חודשים אחרי שאיציק נהרג.

היה קשה מאוד לתכנן אירוע ייחודי משמחה בבר-מצווה, בתוך שנת האבל הקשה וכל-כך סמור לטרגדיה הנוראית.
הרבה דמעות זרמו, אבל ייחד עם זאת ידעו הוריו, כי אלמוג חייב לחגוג את האירוע החד פעני בחיו של אדם,
בצורה היפה ביותר שניתן, עם התהשבות כМОון בנסיבות.

איירע ב"חוף התמירים", כמו בבר-המצווה של ליעד וכפיד ירד מהפרק ובמקום הוחלט להזמין את כל המשפחה
המורחבת לשישי-שבת למלון "הוילדי-אין" בחיפה ושם לחגוג את שבת חתן הבר-מצווה.

בערב שישי, ערכנו טקס במלון, בהשתתפות כל בני המשפחה, טקס 13 הברכות, כאשר כל משפחה בעצם מברכת
את אלמוג ומעינקה לו מתנה סמלית להמשך חייו.

איציק מלול ז"ל

ב-19 בינואר 2007, בדיקן 4 חדש, מאז התאנונה המהמונית בה נהרג איציק ז"ל...
מתפרנס תחקיר במוסף "7 ימים" של "ידיעות אחרונות".

עשהוד עוזם נפל לפיר לעיני בנו הקטן וננהרג. יצחק מלול צנחה אל מותו מוקמה שביעית. רוברט שורץ נמחץ למוות כשבמד על גג מעלית. ויצחק ורנסו נפצע בראשו ממשקלת בת 3 טון. ארבעתם טכנאי מעליות, מתוך אלפי טכנאים בכל הארץ, שקיימו את חייהם בחצי השנה האחרונות. תחקיר "7 ימים" הושף: ① היעדר תקני עבודה היווניים הופך את התהום לפרויז ומופקר ② אין חובת הסמכתה למრבית המועסקים ③ שיור התאותות הקטלניות בענף המעליות גבוהה פי 30 מהמצווע במקצועות אחרים במשק ④ התאותות הטיפוסיות: התחשמלות, אובדן שליטה על המעלית, נפילה לפיר והימצאות. משרד התרבות: "זעדה מומחים לטפל במכלול הבעיות"

עיהת פישביין

של גגה הוא עומר מתחילה לנוע לפטע ומוחצת אותו למות. אישת שעוד מינה את המעלית מוצאת את גופתו בין הרלת לבני התא.

יצחק ורנסו הוא החרוג האחרון, נכון להיום. זה קורה ב-5 בדצמבר 2006 במלון דניאל בהרצליה. לא ברור מיה גורם לו לנגן כד, אבל ורנסו מתכופי מיפוי המעלית שהוא מתקן לפיו המעלית הסטובית, כשהארש שלו חוצה את גדר הפרדזה. משיחו קורא למעלית, היא עולה, ומשקולה יורדת במדורות וכסקת ופוגעת בראשו. משקלה שלוש טונות, ורנסו נהרג בכך.

בתוך פחות מחצי שנה, נחרגו ארבעה טכנאי מעליות – שיור חריג באפונו דרמטי לעומת המצווע השנני של האוניות העוברת בישראל. משרד התעשייה, המשחרר התעסוקה (ונמ"ת) עירין לא סיים אף אחד מתחקרים על התאותות הללו, ולאירוע המשפחתי אין תמונה מדויקת על מה שאירע ליקירה. בכיריהם בענף המעלית היו מעדיפים להסביר שצירוף מקרים אבויים "זעדה כי ענף המעליות פורץ ובטוחות של העובדים בו מופקרת."

23 בינוי, 2006. על שולחנה של וודה אדריאדס, מפקחת הכביש והראשית מטעם משרד התעשייה, המסחר והתיי. עסקה מונח בכתב עולם שם. "בידייך לטבע את האoston, שכן המצב חמיר מיום ליום", מתריע מחבר המכתב, המכונה עצמו "טכנאי מעליות ותיק". "חמצב בענף הינו בני גוד לחוק לכללי הבטיחות המינימליים... לדעתו לעיליך מוטלת האתירות לאכוף את החוק או לכל הפחות לדרוש מבוראות המעליות, חברות היוזצים ושאר העוסקים בענף, לקיים את הוראות החוק".

שלושה שבועות לאחר מכן. עשר יואם, תושב טיביה בן 43, קבלן-משנה שנבצע הרובב מעליות עבורי. הוא נופל דרך פתח הקומה לתוך פיר מעליות מגובה נחרג בתאונת העבורה. הוא מותה כליל לעובדה באותו יום, והוא את שלוש קופות. בן בן ה-14, שנותלו אליו לעובדה באותו יום, וואה את האסון כמו עיגנו. פועלם שעבדו בבניין הרחיש את הילר כדי שלא יהה עד להוליך נופת אליו מטור הפיר.

חדשים אחר כך, ב-19 בספטמבר, נהרג יצחק מלול, טכנאי מעליות תיכון, בשעה שהוא מתקן את קרקיית המעלית בנין השקון ברוחב אנדרפס בירושלים. מרצפת הקומה השביעית, מחדל לתא המעלית, צונח מלול אל מותו בפער המעלית.

חולף עוד וורש, וב-16 באוקטובר נהרג טכנאי המעלית הותיק רוברט

שורץ, כשהוא מתקן מעליות בנין ברוחב אברם שפירא בנתניה. המעלית

מעליות
טכניות

היא המסתורית ביותר מביניהם הארכבי. באחו יום, ה-19 בספטמבר, הוא עפר עם שני טכנאים נוספים על מעליות בבניין השוקני ברחוב אגריפס בירושלים, והשני הלך לבביה משוט למעליה בחדר המבונות, והשני חל ללבביה לאוכל. מלול עמרם בקומה השביעית, מול תא המעלית שהובאה אליו בין הקומות בך שקרעיתה באמצעות הפתח, בשלב מסויים, בום שתיקן משוח באמצע הפתח ותא, הוא נפל לתוך הפתח וננהרג.

בקרקעית ותא, הוא נפל לתוך הפתח וננהרג. חבריו לעובדה טכנאים אחרים מתקשים להורגנו בהתחאנונה הזאת. "יש שם דברים שלא יכולים לקרות", אומר ג', טכנית ותיק, "בחור כוה שעשה עבורה כאה בקומה 7, זה לא פשוט, הוא חושב עשר פעמים – יש על מה להיתפס, יש כלב כסף. אני לא מצליח לראות איך הוא משותח סתום ככה לפתח ונפל".

"קשה מאד ליפול לתוך דבר זהה", אומר טכנאי מעליות הבקיא בפרש האירוז. "אני לא מאמין בסודות אנוש שלו, ממש לא. אולי היה היה טעות של מישו אחר".

אנשים המוכרים את המקהלה טוענים – רבר שאין כרגע דרך להפריך או לאשר בוגרן החקירה המתנהלת במסודר והטמ"ת – שהמעלית נמצאה עומדת כהקרקעית של קומה 1.70 מ' מעל רצפת הקומה, בעור שלת'יקון סביר לדרש גובה של כ-2.01 מ'. הטכנאים מתקשים להאמין שם לול עמד על קירקעית החatta כשהיא נמצאת בגובה ראשו, החשש גורול של כולם הוא שאהמצעית והבטעות, ומלול המופתע חתך מכחה ונפל פנימה. במקומו, ומלול המופתע חתך מכחה ונפל פנימה. לפי סברה אחרת, הוא פשוט נאחז בחלק ורופא בזמן שרכן לתוך את הקרקעית, וזה נתק.

בחזרה שנולד נוחשת, שביבעה לאחד מותו הדרכת רענן בת שעה לכל העובדים, מס' רבים להגיב לכתבה או למסור פרטים בטענה שלו מריגנית החבורה העולמית.

19 בספטמבר 2006
ה"שוקניין" בירושלים
זמן קצר לאחר איציקה
נפל אל מות

היום הנשייה

את מותו של יצחק מלול סכל רק תחקיר מקצועית להסביר. העיניים נשואות כתע אל משרד התמ"ת, בתקופה שם צילו להסביר את התאוננה הקטלנית. מלול נחטף אחד הטכנאים הטעונים והוחיורים בתבריה "שינולד נוחשת". וכי יותר שחרנו, סיפור תבריו לאחר מותו. היה קשרו את עצמו, מודע היטב לסכנה. התאוננה של